

Overlevers

 beweging.net/limburg/standpunten/2658-overlevers

Carien
Neven

23-10-2017

Zondag passeerde ik in de stad een werf vol leven. We kennen ze intussen wel, die plekken waar bouwvakkers blijkbaar 24/7 onverdroten bouwen aan de groei van onze steden. Bouwvakkers die geen jota Nederlands spreken. Bouwvakkers die al snel veroordeeld worden omdat zij de oorzaak zijn van het jobverlies van onze 'Vlaamse' metsers. De profiteurs. Is dat zo?

Op ons seminarie vorige week in Boekarest, onder de titel ' [Beschermingskloof voor arbeidsmigranten in de EU. Focus op werk- en levensomstandigheden voor arbeidsmigranten en hun gezinnen](#)', hoorden we een ander verhaal. We luisterden naar vakbonden, academici en vertegenwoordigers van sociale organisaties uit Oost- en Zuid-Europa, die elk vanuit hun perspectief deze economische evolutie beargumenteerden.

En dan hoor je merkwaardige, onrustwekkende feiten. Het minimumloon in de Oost-Europese landen bijvoorbeeld, ligt rond de 250 euro per maand. Daarom gaan velen in West-Europa werken. Wat onder andere betekent dat er daar weinig gemeentebelastingen betaald worden en lokale schooltjes hun deuren moeten sluiten.

Ander feit: meer dan 1 miljoen Oost-Europese kinderen moeten hun beide arbeidsmigrerende ouders gedurende lange tijd missen. In het zo geroemde buitenland moeten werkende moeders vaak hun kamer met 4 andere moeders delen, worden vaders met een tiental anderen samen in een vakantiehuisje ondergebracht. Gebrek aan ondersteuning en zorg leiden ertoe dat 1 op de 5 kinderen in Roemenië de school verlaten zonder diploma.

Nog zo'n feit: jaarlijks vertrekken er 3.000 dokters en verpleegkundigen uit Roemenië. Velen onder hen behoren tot de Oost-Europese hooggeschoolden die in West-Europa een laaggeschoolde job invullen. Zij sturen geld naar hun thuisland, dat wel, maar deze landen verliezen een groot deel van hun actieve bevolking. Ze staan niet meer in voor de zorg van kinderen en ouderen. In het Westen worden zij onderbetaald, zelfs uitgebuit en slecht behandeld.

Zijn ze profiteurs of slachtoffers? Kiezen zij immers niet voor een individuele reactie op een 'collectief gebrek' aan werkgelegenheid aan een verantwoord loon in hun thuisland? Voor een job met sociaal-economische overleving? En voor een sociaal-economisch welzijn? Voor persoonlijke ontwikkeling? Voor een individueel antwoord op een collectieve 'non-action'?

Ze overleven, dat is alles.

Carien Neven

Secretaris beweging.net Limburg